

Příloha – přepsaná interview

Rozhovor č. 1 (12.5.2023)

M: Myslím, že to bude hotové do 30 minut určitě, je to pro vás v pořádku? Jestli vám to takhle vyhovuje.

A: Tak se ptejte

M Já vám ještě řeknu pár informací na začátek, chtěla bych se zeptat, jestli je v pořádku, když to budu nahrávat, abych to potom mohla zpracovat.

A: Jasně

M: A potom, že tam nikde nebude uvedeno vaše jméno, že to bude všechno anonymní, a tak.

A: A to je pro nějakou bakalářskou práci?

M: Jojo, je to pro mojí bakalářskou práci, doufám že z toho něco pak ve výsledku vymyslím. Kdyby vám byla nějaká otázka nepříjemná, tak určitě nemusíte odpovídat, ale nemělo by tam být nic takového, jen vás musím na začátku informovat (smích), aby všechno bylo v pořádku. Takže nahrávání běží.

A: (smích) Ano, ano

... hledání možnosti nahrávání obrazovky ...

M: Tak můžeme začít, nebo chcete se ještě na něco zeptat?

A: Všechno dobrý.

M: Super, já mám tady vedle napsané otázky, tak se rovnou budu ptát. Tak tedy: Setkala jste se někdy s pojmem partnerský přístup například během studia?

A: Nečetkala, jsem se takhle s pojmem partnerský přístup nečetkala.

M: Nebo s pojmem respektující výchova třeba?

A: To ano, tomu i tak rozumím, partnerský přístup, že to bude nějaký oboustranný respektující vztah, ale já ještě doplním, já mám pedagogické minimum pouze

M: Hmm

A: Nebyla jsem na vysoké škole, pouze jsem si dodělávala pedagogické vzdělání, takže to bylo hodně takové zkrouhnuté. Byl to jenom rok a půl, takže na tohle jsme se vůbec nedostali.

M: A mohla bych se tedy zeptat, jakým způsobem si ho představujete nebo jaké příklady byste uvedla?

A: Pravděpodobně z pozice učitele že budu se studenty komunikovat na nějaké rovnocenné bázi, nebudu vymáhat nějaké pokyny z pozice autority.

M: Hmm, jo, děkuju, to by mohlo stačit. A myslíte si, že je takový přístup využitelný ve škole nebo nějaké příklady kdy by mohl být a kdy se to naopak nehodí

A: Já učím třetím rokem a já se o to stále snažím, abych měla se svými žáky partnerský respektující vztah, ale mnohdy se dostávám do takových situací, že musím tu autoritu vymáhat některé ty pokyny autoritou.

M: Já nechci, aby to vyznělo, že vás tady hodnotím.

A: Ne v pohodě. Minule jsme měli supervizi učitelkou a zrovna o tomhle jsem tak mluvila. Že jsem třídí třetím rokem a snažím se to dělat takhle, je dost možné, že si za dva roky řeknu, že mi to vůbec nefunguje a budu hledat jiné cesty. Ale dělám to nějak intuitivně. Učím velice intuitivně, a právě takhle na té respektující partnerské bázi. Ale musím od toho občas taky opustit.

M: Chápu, že ne vždy to jde. Takže se tedy snažíte využívat partnerský přístup během hodin.

A: Ano

M: A jsou nějaký třeba příklady, které byste mohla jako uvést takhle?

A: (uvažuje) ... třeba dneska bylo potřeba přezkoušet nějaké žáky, aby si doplnili učivo a já to velice ráda dělám tím způsobem, že ty úkoly vypracovávám s nimi, že si spolu sedneme a já učím zeměpis, takže si otevřeme atlas a spolu ten atlas čteme a vyvozujeme odpovědi na mé otázky a přijde mi to vždycky mnohem lepší než jim dát ten test, a dostat z testu za pět.

M: Hm, to chápu

A: Je otázka, jestli tohle je ten respektující přístup. Je to takové jako já se k vám budu chovat tak, jak se vy chováte ke mně, nebudeme si lhát, když něco pokazíte, tak mi řekněte pravdu, já se na vás třeba trošku budu zlobit, ale víc se budu zlobit, pokud mi budete lhát anebo zapírat.

M: To je super, chápu, přihlídnete k okolnostem

A: Mám pubertáky a spoustu věcí chápu jako klukovské zlobení

M: A vy tedy učíte sednou třídu?

A: Třídí jsem v sedmé ale učím celý druhý stupeň

...

M: A teď bych se chtěla zeptat na program SI Třída, jestli je tam něco, co vás nějakým způsobem hodně oslovilo nebo na co ráda vzpomínáte. Víím, že to je asi delší dobu, co jste se účastnila, ale jestli je tam něco.

A: já jsem se účastnila SI Třída i KPZ a plánujeme jít ještě na exkurzi.

M: Super, toho je hodně.

A: Víím, že vy jste taky zapojená.

M: Ano, jsem.

A: Takže začali jsme v září už Třídou, tak jsem se poprvé setkala se skautským institutem a bylo to super, byli jsme v tělocvičně, to znáte, takže pro ty děti to bylo fajn že u toho běhaly, tyhle běhací aktivity jsou vždycky dobré zároveň co se mi líbilo bylo, že na začátku lektori určili pravidla, právě takové jako, že nebudeme se překřikovat. Ty pravidla se nastavila hezky a celý ten program fungoval dobře, kdykoliv se začala nějaká pravidla porušovat, tak ti lektori dokázali získat tu pozornost dětí a

řít: hele, teď jsme si před chvílíčkou stanovili tahle pravidla, když to nebudete dodržovat, tak nám to fungovat nebude.

M: A přišlo vám ještě něčím to jejich chování k dětem specifické nebo vás to něčím zaujalo? Jestli dokážete jmenovat nějaký příklad nebo situaci?

A: Napadá mě třeba, že mám jednoho žáka v té třídě, který se hodně vyčleňuje. Sám nerad pracuje ve skupině. Když má možnost dělat něco sám, tak to chce dělat sám a umí být takový, že když jako není po jeho, tak se naštvě, a třeba nehnutě stojí asi 30 minut a je naštvaný. Víím, že tehdy jedna z těch lektorek ho dokázala zase rozpohybovat. Já někdy sama nevím, už je to takové, že budeme pořád říkat třeba „Petříku pojď to bude hrozně fajn, když se zapojíš“ nebo jsem se ptala, co se mu stalo, ale on o tom nemluvil. Teď vy nevíte, co se stalo, pak já už mnohdy přejdu do právě do toho „Petře, tak jestli se okamžitě nepohneš, tak půjdeš odsud ven“ a to ti vaši lektori zvládli neudělat a velice jako pomaličku ho zase dokázali zapojit.

M: Možná to taky mohlo být tím, že tam byli jako nově člověk a v tu chvíli ty děti taky reagují asi trochu jinak.

A: Jo jo jo, opravdu reagoval líp na tu cizí osobu, která se ho snažila rozpohybovat než třeba na mě.

M: A když se zeptám, z těch aktivit nebo z toho programu, co jste tam dělali, jestli jste si odnesla nějakou inspiraci do svojí každodenní praxe nebo jestli z toho něco takhle máte tendenci využít.

A: Pamatuju si na tu na tu aktivitu s těmi lany, jak je přeskakovaly, to je hrozně bavilo, ale na to nemám k dispozici lana, takže jsem to nepoužila ... (něco hledá) ... jo víte co, to jsem nepoužila teda s dětma, dělali jsme to s kolegy na teambuildingu.

M: Tak to jsem zvědavá.

A: A je to ta aktivita, jak jsou rozmístěná ta čísla v kruhu a oni musí za co nejrychlejší čas tam ťukat 1, 2, 3, 4, ...

M: Klávesnice se to jmenuje.

A: Tak tenhle systém, jak to udělat, tak to mě inspirovalo.

M: Tak to je super, že jste tohle takhle využila. No, víc otázek tady nemám. Vy jste totiž takhle první, se kterou mám rozhovor, takže jsem popravdě netušila úplně, na jak dlouho to bude nebo jak se člověk rozpovídá nerozpovídá, takže děkuju.

A: Pokud ještě něco potřebujete, tak se ještě klidně zeptejte, může se stát až to budete dávat dohromady, že vám bude něco chybět.

M: Jako teď momentálně doufám, že mám snad všechno.

...

A: Každopádně se zapojili se fakt pěkně všichni z dětí.

M: Supr, tak to ráda slyším, já potom ty výsledky budu ještě předávat právě metodikům ze skautského institutu, tak tak myslím, že budou rádi za takhle pozitivní zpětnou reakci.

A: Ke KPZ bych měla nějaké výtky, ale tady k tomu ne.

...

A: Hmm, víte, co mě ještě teď napadá k té Třídě, co by se vám hodilo? Ty aktivity byly koncipované tak, že se vždycky zapojovali všichni žáci, že to třeba nestálo na jednom na dvou, kteří by plnili nějaký úkol, a zbytek jenom koukal a přihlížel. Což se u té KPZ právě stalo, a to rozbilo celou tu aktivitu. Některá pravidla třeba byla složitá na té KPZ, tady ne a tady vydrželi všichni žáci udržet tu pozornost, aby si ta pravidla vyslechli, to jako bývá kámen úrazu, že oni mají tak desetisekundovou pozornost. A na tom většinou končí většina aktivit, protože oni si neposlechnou pravidla. Teď část třídy, která poslouchala, tak je schopná ten úkol plnit, část třídy, která neposlouchala ty pravidla, tak se neustále ptá nebo dělá něco špatně, a další část se toho už přestává účastnit. Tady u té Třídy ať už to bylo takové to jako cukr, káva, limonáda, čaj, rum bum, to s tím plyšákem nebo aktivita s těmi lany nebo to, že každý dělal si svůj papír s nějakýma náladama nebo co to tam bylo, tak se vždycky zapojili všichni a nebyli to složitá pravidla, aby se všichni nezapojili a aby se to nerozbilo. To bylo dobrý.

M: Já teda nevím, na co je právě ta KPZ úplně zaměřená, do toho nevidím. A tady v tom je fakt, že ty pravidla mi přišly, jakože to fakt bylo jednoduchý na vysvětlení i na pochopení, že většinou s tím ty děti neměly problém.

A: takže aktivity, kde byla jednoduchá pravidla, děti se mohly hýbat, běhat po tělocvičně a zapojovali se všichni. Takže deset hvězdiček z deseti.

M: Jo, tak to je super, to fakt jako teda ráda slyším.

A: A potom měli vlastně ještě ty stanoviště, kde si každý mohl v těch skupinkách něco dělat.

M: Nevíte, co je z toho jako třeba nejvíc zaujalo, z těch stanovišť, jestli si vzpomínáte.

A: Stan.

M: Jo to tak bývalo většinou.

A: Oni si tam vlezli, někdo si tam prdl, a bylo to.

M: Největší zážitek z celého dne, chápu. Dobře, no napadá vás takhle ještě něco nebo už je to vše?

... nabídka dalších možných respondentů ...

M: Každopádně moc děkuju, že jste si na mě takhle našla čas.

A: V pohodě, hodně štěstí s bakalářkou.

M: Děkuju moc, ať vám to šlape ve škole a pěkný víkend přeju.

A: Mějte se hezky.

Rozhovor č. 2 (13.5.2023)

...přivítání a poděkování ...

M: Jestli by vám nevadilo, když si to nahraju ten rozhovor v pohodě.

R: V pohodě.

M: Ideální, tak já bych se chtěla nejdřív představit, já jsem Eliška Kirchnerová a tohle mám na bakalářskou práci a bude to trvat do těch 30 minut, nebude nikde uvedeno vaše jméno – bude to anonymizované, takže se nemusíte bát, no ještě bych chtěla říct, že mi jde jenom o váš názor, že to není žádný jako zkoušení nebo takový a kdyby vám bylo něco nepříjemného nemusíte odpovídat, takže asi takhle do začátku.

B: Jestli jde o tohle, já se toho nebojím, zkoušení se taky nebojím možná se jenom právě budu zkoušet vás, ale to je v pohodě, to ještě uvidíš

M: Dobře dobře a máte nějaký dotaz na začátek nebo něco, co by vás zajímalo?

B: Vůbec nemám, povídejte, vůbec nemám představu, čeho se ten rozhovor bude týkat. Už jsem spoustu výzkumných rozhovorů v různých evropských projektem dělal, takže se klidně ptejte, hlavně aby vám to bylo ku prospěchu.

M: Dobře, tak a můžeme teda začít hned ... jako první bych se vás chtěla zeptat, jestli jste se někdy setkal s pojmem partnerský přístup nebo respektující výchova třeba během studia nebo kdekoliv, kde jste se s tím mohl setkat.

B: Setkal a chcete říct kde?

M: Ano, povídejte.

B: Když jsem studoval na vysoké, tak tady to bylo zmíněný velice okrajově a spíš vlastně v dalším vzdělávání pedagogických pracovníků a následně z expertních skupinách, kde jsem pracoval v různých projektech pro ministerstvo školství a národní pedagogický institut tam se tady s tím termínem operovalo, můžeme dál.

M: To je parádní, a jakým způsobem si ho teda představujete tento přístup nebo nějaký příklad?

B: No partnerská výchova to je vlastně, že všichni aktéři vzdělávání vzdělávání by měli být partneři - rodič, učitel, žák popřípadě samozřejmě, když tam třeba ředitel zapojí nějaký třeba projekt ministerstva školství, kdy rodiče jeho experti z praxe a popřípadě třeba i to, jak se teďka no prosazuje propojení formálního a neformálního vzdělávání, kdy máme metodický portál rvp, prostě spousta vzdělávacích programů, který i mimo školu perfektně pilotovali pro ministerstvo a školy můžou využít, takže i to jsou vlastně partneři školy, takový organizace, který jsou třeba skauti, který to mají prostě vymakaný, rozumný adaptační kurzy jsou to partneři ve vzdělávání a nejsou to přímo jakoby v profesionální pedagogové.

M: To máte velký povědomí

B: Já o tom nechci tolik povídat, abych tady nedělal přednášku já.

M: V pořádku v pořádku, já jsem jenom potřebovala zjistit, jestli o tom něco víte nebo jak se o tom celkově ví mezi učiteli.

B: No mezi učiteli bohužel moc ne, vlastně třeba mám takový poznatek, že pedagogický fakulty obrovským způsobem mezi sebou liší, a potom samozřejmě i ten přístup k různým pojmům a k

různým vlastně profesním oblastem toho, co jste studovali je to velice různé a často vlastně i potom učitelé z praxe tady ten termín neznají, rovnou se staví na zadní, brání se tomu, dál k tomu nebudu mluvit.

M: Děkuju moc a myslíte si, že je využitelný ve školní výuce nebo jakoby kdy jo kdy ne teoreticky takhle?

B: Ono to vždycky záleží na učiteli, kterej vlastně to musí přijmout za své a musí v tom vidět smysl, nebát se toho a pak ta efektivita, pokud s tím umí pracovat je veliká.

M: Jo jo.

B: Bohužel vlastně zase se dostávám k pedagogickým fakultám, když vlastně porovnám třeba skandinávské poloostrov podle výzkumu PISA a PIAAC, tak ve Skandinávii chodí na pedagogický fakulty nejlepší absolventi středních škol. U nás já tam choděj lidi, který si třeba nedostali, nechci se někoho dotknout, z velký části to tak je, ti, kteří se nedostanou na medicínu nebo na práva nebo prostě jinam, a nemají vůbec k dětem vztah a nebo vůbec potom třeba nechtějí učit, takže tam to projevuje i potom třeba přístup k tady k tomu termínu a tady k tomu zaměření chuť, aby to fungovalo.

M: Jo, že tam to má mnohem větší prestiž v tomhle.

B: No a když si vezmete třeba kolik se tam dává ze státního rozpočtu do školství, tak v porovnání s českou republikou to je vlastně diametrálně odlišný.

M: Dobře děkuju to k tomuhle stačí, ať nezabíháme do jiných jiných oblastí, tak já mám další otázku a jestli vy využíváte takhle partnerský přístup nebo jestli se snažíte ho využívat během svých hodin.

B: ano, jenom já neučím hodinově, učím blocích vlastně aplikoval jsem právě na čínský (6:16) model na český podmínky, tak to znám, jo těch lidí jsem učil hodně, no mohlo by jich být víc, docela i známý lidi, ano já osobně to prostě jakoby využívám, ale ne třeba jenom v tý hodině, protože jako je to třeba i v tý Skandinávii, já se o to snažím taky – taky vyučovat jedno téma (6:40) celej den a úplně jiná je první hodina. Všechny předměty jsou propojený vlastně učí se to jakoby komplexně i s těmi partnery. Běžně zapojujeme rodiče, jezdí s námi na výlety a když je potřeba vůbec něco z praxe. Třeba když byl projekt lidský tělo, tak jsem zavolał rodičům záchranáře, taky od chlapce, který má maminku lékařku, která vede péči o děti a tak, tu bychom zapojili a pozval jsem i sestřičky ze střední zdravotnický školy a to se všechno se samozřejmě nevešlo do tý jedný hodiny.

M: A můžu se zeptat v jaké škole jste nebo jakoby co je to za školu?

B: No to se zeptat můžete, ale když vám to řeknu, tak už tam už tak bude trošičku jakoby omezena tam anonymita.

M: Jenom typ školy, to to nemusíte konkrétně jmenovat, protože to nezní jako úplně klasický model.

B: No pozor jo ono klasicej model x myslíte klasicej model to jsou řady a učitel vepředu říká moudra, tak tomu se vlastně zhruba od toho roku 2006, kdy se začala vlastně prosazovat ta první vlna rámcového vzdělávacího programu, tak už vlastně tady od toho se mělo ustoupit ale právě proto to souvisí s tím svým partnerským vzděláváním, s partnerským učením a že spousta učitelů to brala jako nutný zlo a zkopírovali vzdělávací ... a vydávali to za své. Takže teďka připravuje od roku 2025 nová revize kde to bude, kde to bylo pilotovaný na 36 školách vlastně tady tohle o čem tady mluvíme, a nebo dá se to dohledat, můžete se obrátit na MPI, konkrétně Petr Naske, šéf tady toho projektu a byl to projekt PPUČ pro účel podpora práce učitelů, vlastně tam spoustu věcí jakoby v praxi ošahali i tady

k partnerskému vzdělávání a učitelům. Vlastně v podstatě připravují revizi a má dávat doporučeně manuál s konkrétními zpracovanými aktivitami a mobilním návodem, jak to udělat, aby to těm učitelům, který se toho budou bát, pomohlo, aby to nebyl jenom suchej teoretickej výčet třeba kompetencí.

M: Teda konkrétní věci, co by měli ve školách měli dělat.

....

M: Já jsem se právě chtěla vrátit zpátky k tomu ohledně tohohle...

B: Jsme mateřská, základní a střední škola dohromady.

M: Jo vy jste mateřská základní i střední dohromady a není to v rámci žádný teda alternativní koncepce?

B: No a pozor alternativní koncepce to je právě to jo a že to alternativní což se považovalo ještě třeba ze začátku po roce 2000 za alternativních, se teď stává většinový. Takže pozor na tu na terminologii. ... My tam zapojujeme vlastně všechny možný styly tak, aby to bylo efektivní, bereme od každého něco a každý si to napasuje na tu svoji třídu a každý si to napasuje tak, aby to fungovalo ale vlastně ten model, kdy se to jenom předává, tak to pak je strašný skok zpět.

M: Dobře dobře, jo dobrý to jsem to stačí jenom jsem potřebovala si trochu ujasnit kontext toho

B: My si z toho vyzobáváme, aby to fungovalo ...

M: Takhle mi to úplně stačí, děkuju. A teď bych se chtěla přesunout k tomu programu SI třída. Vzpomněl byste si na něco, co vás nejvíc v tu dobu oslovilo nebo na co rád vzpomínáte z toho projektu?

B: No třeba z toho SI Třída, to bylo prostě úplně špičkový, takže my jsme využili toho konkrétně třeba zrovna já, když jsem právě pracoval na projektu FRJ/V? S Jirkou Zajícem. ... tam jsme taky připomínkovali právě v kontextu problematiky formálního neformálního vzdělávání právě třeba v zapojení skautů, ale i jiných organizací, kdy se to má aplikovat do škol. ...

B: Využil jsem ji tady tohohle programu SI Třída proto, protože mě se konkrétně u nás zrovna se v té jedné třídě, pro kterou jsem to jakoby objednal našli vysoce nadprůměrný děti, jsou fakt jako dobrý, ale máme tam vždycky prostě s poruchama učení a chování ale hrozně silný osobnosti, který svým mapovali sociální pozice a role někdy na úkor druhých, a to jsme nechtěli. Ale co se ptáte, co mě oslovilo, že děti to doopravdy chytlo. Třeba když nechtěli s tím druhým v tom týmu být, líbilo se mi, jak ty dvě paní to koučovaly, takže ty děti velice pěkně rozdělily, aby spolu nebyli jenom ty kamarádi a tento prožitek spolu měli, i když se zrovna úplně nemusí. A děti to prožívaly, tak že já jsem si říkal, že na konci školního roku bych to klidně zrealizoval znova anebo bych tam pozval třeba jiný skauty, protože mně se líbí třeba, mám to zrovna nahoře vytištěný – nějaký hry a aktivity, já jsem taky strávil čas jako vedoucí jo a to se mi prostě hrozně líbilo.

M: Můžu se nám já jsem vám nerozuměla, že jste říkal, že máte nahoře něco schovaného, nějaké ty aktivity a já jsem vám nerozuměla jaký no

B: To já jsem to dostal právě, to jsem si zkopíroval z toho 1 vzdělávacího programu a jo a je to nějaké skautskej balíček aktivit.

M: Prostě jak jsem jako jenom obecně obecně jako knížka nějakých aktivit nebo nějaká příručka.

... mluví o tom, že by chtěl na konci roku pozvat nějaký skauty opět do školy nebo klidně zopakovat stejný program SI Třída ...

M: Můžeme se teda ještě vrátit zpátky k tomu rozhovoru. Tady mám další otázku. Že si určitě vzpomínáte, jak program SI třída probíhal, přišlo vám na chování lektorů vzhledem k žákům něco specifického nebo zaujalo vás tam něco?

B: Zaujala u nich velice a velká empatie pro to to, jak ty děti reagují a měl jsem samozřejmě radost, že když jsme porovnávali s mnohem staršíma dětma z Prahy, ... že ty moje děti pro který jsem to objednal reagují perfektně, dokážou se perfektně dohodnout, jsou to osobnosti

... že to děti zvládaly dobře, díky snaze školy o propojování různých strategií pro vyučování a využívání partnerského přístupu, učení se kooperace atd. + chvála profesionality lektorek (záznamu bylo špatně rozumět) ...

M: Jo, takže já tady mám další podotázky k tady tomu, ale vy jste mi všechno zodpověděl sám. Takže bych se možná up přesunula, jestli jste si teda odnesl z toho projektu nějakou inspiraci do svojí praxe nebo do svého vyučování.

B: Já to nedělám jakoby sestavený tak, že děti prostě sedí a poslouchají, občas to tam taky hodím, ale snažím se tam dát zážitkovou pedagogiku, hodně to dělám, protože jsem taky jezdil jako vedoucí na tábory, takže беру děti prostě ven, naposledy jsme byli na Řípu, po cestě plnily úkoly, prostě formou bojovky v lese po cestě na Říp, zazpívali jsme si v rotundě v italštině. ... Ale konkrétně ten si z toho třeba a nejenom z toho SI Třída, ale vůbec skautských programů prostě vytisknul ty Padající kruh a aktivitu ... (nerozuměla jsem), prostě různý aktivity, třeba kruh důvěry a tak. Vytiskl jsem si ty, který neznám. Neznám všechno to samozřejmě nezná nikdo, to by bylo moc, ale nechal jsem se těma aktivitama inspirovat a říkal jsem si že teďka, na konci školního roku, až se někam prostě ujede, třeba do Březový, kde je takový outdoorový centrum, lanový centrum, střílí se lukem, jezdí se na koních, tak že to tam vždycky večer takhle vstřelím, těším se na to a myslím si, že se to bude líbit.

M: Takže plánujete využít nějaké ty aktivity, co jste se tam ...

B: Strašně se mi líbilo podlézání lanem, to bylo moc pěkný. Od dětí jsem neslyšel jedinou zápornou reakci.

M: Tak to je super, jaká aktivita myslíte že se jim líbila nejvíc?

B: No, kdybych měl jmenovat konkrétně, tak třeba to podlézání lanem a zároveň ty týmové aktivity, kde jeden musel potěšit druhého. Ona se úplně nedá stoprocentně vybrat nějaká aktivita, protože ten celkový rámec, kterej vlastně oni vytvořili, tak to fungovalo jako komplex, takže kdyby se změnila jenom nějaká aktivita třeba to lano, tak je škoda to vytrhnout, protože ten celej průběh prostě byl jakoby promyšleně členěnej, že to je škoda jednotlivé jakoby vytrhnout. Já bych řekl, že celej ten koncept, že byl dobře promyšlenej, že to je škoda prostě to vytrhávat jednu.

M: Jo super, děkuju, tohle byla moje poslední otázka. Myslím, že jste mi toho pověděl hromadu, moc děkuju.

B: Jsem se zapovídal.

M: Mně to přišlo jako zajímavý i ty ostatní informace, i když myslím, že ne všechno využiju, ale rozhodně mi to přišlo zajímavý tenhle rozhovor, děkuju moc.

...

M: Jenom mě ještě teďka napadá jedna otázka, jenom se kterou třídou nebo jakej ročník to byl, co jste absolvoval tenhle program?

B: Já jsem právě poprosil ty paní, který přijely, aby se nebáli zvýšit laťku, protože jsou to děti prvního stupně, konkrétně třetíci, takže oni udělali variantu pro deváťáky, a právě je strašně chválili, že to zvládali levou zadní, že reagovali mnohem líp a že to nebylo takhle u všech. Jsme výběrová škola, soukromá, takže se to určitě projevuje potom v tom mentálním nastavení, sociálních zázemí, co ti rodiče chtějí od svých dětí, chtějí určitou kvalitu, mají zájem o to, aby se dobře profilovali a něco uměli. Takže jako 3 třída, no ale jako vrácení, jestli nějakým způsobem budeme moct ještě potom spolupracovat dál, tak jak jsem třeba zmínil na konci školního roku a případně v dalších letech, tak budu strašně rád, i třeba kdyby se ten projekt zopakoval stejný variantě.

... poděkování a rozloučení ...

Rozhovor č. 3 (18.5.2023)

M: Můžeme teda začít, já bych se ráda představila já jsem Eliška Kirchnerová a tohle je rozhovor na mojí bakalářskou práci, všechno to bude anonymizované a bude to tak maximálně na 20 až 30 minut víc to nikde nezabralo. Pokud nebudete chtít odpovídat nemusíte stačí říct. Chtěla bych se zeptat, jestli by vám nevadilo, když to budu nahrávat.

C: V pořádku.

...

M: Takže to bychom mohli teda začít, první otázka zní, jestli jste se někdy setkala s pojmem partnerský nebo respektující výchova ve výchově během svého vzdělání nebo někde kdekoliv.

C: Jo, myslím, že asi jo. Nebo nedokážu teďka říct, je to asi něco, co z toho vychází z toho názvu.

M: Takže třeba během svých studií jste se s tím setkala?

C: Nevím, možná během studií na pajačáku, já nedokážu říct, nevím.

M: Dobrý v pořádku, a tak jenom bych se chtěla zeptat jakým způsobem si to představujete.

C: Asi to představuju, jakože role učitele není nějaká autoritativní, ale spíš jako role která má toho žáka vést a napomáhat mu a být na stejné úrovni jako on.

M: Hmm, super a myslíte si, že je to využitelný při výuce ve škole?

C: Asi jo.

M: Znáte nějaký příklady třeba jako kde třeba by to šlo nebo kde by nešlo? Napadá vás něco?

C: Kdy by to nešlo, to si asi nedokážu představit myslím si. A kde by to šlo, tak úplně v běžné výuce kdykoliv.

M: V pořádku, jenom zkouším vaši představivost. Tak bych se chtěla zeptat, jestli vy se třeba snažíte využívat tento přístup během své výuky nebo ne.

C: Já si myslím, že nějak intuitivně jo, ale není to něco, co bych měla nějak v sobě – a teďka se musím chovat tak nebo tak, myslím si, že to tak máme nastavený.

M: A dokázala byste říct třeba nějakou nebo napadá vás nějaká situace poslední dobou, kdy si myslíte že jste třeba něco takového, co se partnerského přístupu týče, použila?

... hledá konkrétní příklad ...

M: Něco jako ... vrtí hlavou ... takže ne, nevádí nevádí jenom kdyby náhodou ...

C: Jakože kdybyste mi nadhodila cokoliv, ale já si prostě nedokážu říct, já si myslím, že můj přístup výuky je takový, jakože jsme na stejné úrovni a všichni se společně něco učíme, ale nedokážu vypíchnout, tak teďka jsem byla

M: V pořádku, já jenom ono se občas stává že každý si pod tím představí úplně něco jiného. Nechci, aby to vyznělo, že vás tady nějak se snažím nachytat nebo tak, jde mi jen o zjištění pohledů. Tak bych se chtěla přesunout k tomu projektu SI Třída. Vy jste se účastnila teďka někdy na podzim?

C: Ne ne, bylo to až po novém roce, kdy to bylo nevím z hlavy, mám zjišťovat?

M: Ne ne ne, v pořádku, a pověděla byste mi, co vás třeba na tom programu nejvíce oslovilo nebo na co ráda vzpomínáte?

C: Mně se tam líbily všechny ty aktivity, protože často k nám do školy chodí organizace a mají ty aktivity dobré, ale my si je dokážeme udělat sami v rámci třídnických hodin, zatímco teďka poprvé jsem snad neznala žádnou z těch aktivit, což je překvapivé, protože je většinou znám. A to stejné děti, oni většinou taky tím, že už měli jako spousta programů, vždycky k nám někdo chodí. Začínají ty kartičky a takové ty věci. My už to všechno známe, balónky a to tu dělali milionkrát, a tady ty hry znalo málo, jenom pár dětí, což za mě bylo konečně jako fakt příjemné. Takže asi ty aktivity, výběr těch aktivit.

M: Tak to je super, to ráda slyším, že to bylo takhle nový pro vás. A přišlo vám třeba to chování lektorů vzhledem k žákům něčím specifické nebo něčím tak jako speciální?

C: Ne to ne, to si nemyslím.

M: Nebyla tam nějaká třeba situace, která vás překvapila, jak zareagovali nebo něco?

C: Já si myslím, že asi oboustranně. Já totiž s těmi dětmi, my už se známe nějakou dobu, máme se rádi a ten vztah máme takový dobrý a hodně spolu vtipkujeme a máme už nastavenou nějakou ironii nebo tak a myslím si, že lektorky na to nebyly úplně připravený. Reagovali na to asi správně, ale myslím si že to ani nebyla potřeba. Ono, kdyby k nám chodili do školy pravidelně a častěji, tak by byly zvyklé, jak to tam máme nastavené, ale možná je to trošku překvapilo, a tak na to jenom reagovaly, ale nebylo to jako nic proti ničemu nebo myslím si, že to bylo správně, to ,co udělaly, ale tím že já zas znám to třídu tak si myslím, že vlastně to nebylo potřeba.

M: Jo pořádku, takže myslíte že spíš vy jste překvapili svým zvyklým chováním společně ty lektory nebo ty lektorky.

C: Jo jo, přesně. Ale to byla jako moje chyba jo, protože my s těmi dětmi jsme zvyklí si ze sebe utahovat a dělat si srandu a myslím si, že to je oboustranný že to není že já jako autorita jim tady něco řeknu a hraničí to s šikanou, ale já jsem si z nich dělala srandu, že my jsme byli dobří a vy jste nevyhráli. A to prostě nebylo to, co tam chtěli skauti předat, a myslím si, že měli pravdu, že prostě já jako učitel jsem se měla krotit a neměli jsme něco takového jim ani tady v tomhle narušovat. A pak jsem nad tím hodně právě přemýšlela, že to chování, že jsme si to měli nechat na jindy a ne teďka, když nám skauti dělají program. Nebylo to překvapení já jsem nad tím přemýšlela, protože oni měli pravdu a neměla jsem se nechat jako strhnout nějakou hrou a tak.

M: Tak jste si vyzkoušela aspoň tu roli účastníka s těma dětma, to muselo být taky fajn. Mám tady další otázku, jestli třeba jste si nějakou z těch aktivit odnesla jako inspiraci do své praxe.

C: No musím říct, že všechny a že je pak chci použít na škole v přírodě. Mně se nejvíc líbily lasery, to mi přišlo strašně zábavný. Mě fakt bavilo všechno a vlastně já teďka ještě plánuju svatbu a přemýšlím, jak jako udělat, abychom se všichni seznámili a tak, a mně se tam zas líbila ta aktivita, takový to udělejte dvojice a najděte, co máte společného, já fakt přemýšlím, že bych to tam mohla použít, ať se hosté navzájem od obou stran seznámí. Neříkám, že to použiju, ale bylo to první, co mě napadlo, protože zase to byla aktivita, která úplně primitivní, nikdy jsem se s ní nesetkala a byla skvělá, protože třeba i já s těmi dětmi jsme si našli nějaké společné téma, což jsem nečekala, tak akorát se musí změnit téma – nebude to téma jejich oblíbená počítačová hra, ale bude to téma, jakou máme rádi pizzu. Ty aktivity ty já si strašně chválím všechny, tam nebyla žádná, která by mě nebavila.

M: Tak to je parádní tohle využít i takhle mimo, já mám ty aktivity taky ráda. Jak jsme to vzali, tak jako rychleji, tak tohle byla moje poslední otázka. Každopádně já mám od vás takhle všechno nebo napadá vás třeba něco, co byste ohledně toho programu, co vás napadá, co byste chtěla ještě zmínit?

C: Ono už to bylo delší dobu zpátky, ale já si pamatuju, že jsme si to chválili jako fakt všichni a pak vlastně jsme, ne my ale ostatní třídy, jeli a její už přímo toto skautského institutu a taky si to chválili, takže od nás na škole nám se to všem velmi líbilo, takže prostě nic krom nějaké spokojenosti. Záleží, jakým směrem se chcete orientovat. Ten přístup lektorů za mě byl nevybočoval z něčeho, co bychom my na škole neměli takhle nastavený. Prostě úplně klasicky tak, jak já to cítím, že my to na té škole máme nastavený. Byl za mě správný byl dobrý, nebyla tam žádná jako autorita nebo tak, ale nebylo to něco, co bych si řekla woow. A vlastně i ty programy, které k nám jezdí, tak dělají to stejné. Jo nevybočují nějak.

M: Dobře, já jenom zjišťuju váš pohled na tohle.

C: Oni byli super jenom já jsem asi nezažila žádného lektora, o kterým bych řekla, že nebyl super, vždycky bývali fajn, to bývá jako standard. Spíš mě překvapily ty aktivity ty jsem si moc cenila.

M: Jo super, děkuju, tak to klidně takhle můžeme ukončit.

.... Poděkování a rozloučení

Rozhovor č. 4 (18.5.2023)

Představení, poděkování, úvod, souhlas s nahráváním

....

M: Já bych tedy mohla dát hned první otázku a to, jestli jste se někdy setkala s pojmem partnerský přístup nebo respektující výchova.

D: Ano setkala, na Scio školách se o to snažíme.

M: Jo, já jsem si to myslela, když jsem sem šla a třeba během svého studia nebo jestli jste studovala vysokou školu.

D: Jo já jsem studovala fakultu tělesné výchovy a sportu ale nedostudovala jsem ji a matfyz, a to bylo učitelství druhého stupně, a jo to jsem teda nedostudovala a vlastně v 1. ročnících jsme se o pedagogiku, skoro jsme se jí ani nedotkli, a vlastně ani na FTVS, kde jsme měli pedagogiku, tak si nepamatuju, že bychom vlastně tohle probírali. Víím, že jsme probírali nějaký alternativní směry jako Steinera a tak, ale myslím si, že respektující přístup ne.

....

D: Já nevím, jak by se to řešilo ve čtvrtáku pátáku, protože tam jsem se nedostala.

M: A teda jakým způsobem si to představujete tenhle pojem?

D: Takže moje představa o tom je, že vlastně ten dospělý a dítě jsou si rovni, což je předpoklad podle mě i v přístupu, který se uplatňuje asi na dejme tomu běžných základkách, ale že formy komunikace a ten způsob na to nahrává. To znamená, že například, když se stane nějaký problém, tak to dítě subjekt, a ne objektem toho řešení, takže má právo se ke všemu vyjádřit, že mám právo to rozhodovat a takhle. Ono jako je toho hrozně moc tak vlastně těžko se mi teda vysvětluje. Já si teda to představuju že ten předpoklad je tohle, to že ti dva jsou si rovni a že jsou stejně připraveni nebo schopni nějakého řešení nebo tak.

M: Děkuji, pak tady mám otázku, jo a jestli si myslíte teda že využitelný nebo nevyužitelný během školní výuky.

D: Myslím si, že v termínu během školní výuky a zároveň vlastně jako zrovna u toho respektujícího přístupu, tak to je takový to respektovat a být respektován, že vlastně teda je důležité aby ten respekt byl oboustranný a jako jak to říct, a jo to je vlastně důležitý, že prostě mám pocit, že někdy se zaměňuje z mé pedagogické praxe, že to někdy zaměňuje za jako nějakou nedůslednost nebo to že vlastně to dítě je najednou v roli jakoby jakože v roli že vlastně nemusí nést následky nebo zodpovědnost za svoje činy, tak to si myslím že není respektující ani partnerský přístup, ale myslím si, že to k tomu že to k tomu může sklouzávat kvůli jako formě, že vlastně tam je málo dospělých na docela hodně dětí, takže nemůžou třeba ty dospělí často ty věci dořešit, takže to si myslím, že když se ptáte na využitelnost, takže to je nějaký úskalí využitelnosti.

M: A teda vy ho předpokládám asi tady využíváte.

D: Snažím se o tomto určitě se o to snažím.

M: Dokázala byste říct nějaké příklady situací konkrétních?

D: Jo, takže nemyslím si, že na to, aby byl partnerský přístup, že to musí být, ale my si třeba s dětmi tykáme, to podporuje vlastně to, že ty děti potom přijdou s těmi problémy a že prostě tam není ta

jazyková bariéra vy a ty. Tak to je jedna věc, ale zdaleka ne nejdůležitější. Nejdůležitější je, že teda fakt, že v každé situaci, která se týká dítěte, tak to dítě má prostě ten svůj hlas a ten svůj názor, to znamená, že třeba například máme tripartitní rozhovory nemáme třídní schůzky jakože my nemluvíme o tom děti bez něj, ale prostě, že vlastně dítě je hlavní aktér, kterej tam mluví, když se stane nějaký problém, tak a tady si myslím, že je třeba u mě nebo někdy to selhává a ta teorie je teda taková, že když se stane nějaký problém, tak to dítě má přijít s řešením a na něm je prostě ta zodpovědnost to znamená, že jakoby to většinou není tak, že ten dospělý je ta autorita, ten kdo vlastně jako říká, co jaká věc znamená jaký důsledek, ale že vlastně to nějak řeší ty děti sami, že máme něco školní shromáždění. My tady rozhodujeme konsenzem, že vlastně děti můžou přednášet prostě návrhy ohledně toho, co se jich týká ve škole nebo prostě cokoliv. Jo ještě jeden z principů je, že u nás by děti si měly maximálně volit formu a obsah výuky, který jako jeden z dalších principů, tak to si myslím, že taky vlastně je důsledek toho poradenského přístupu, že já přijdu a říkám: tady to dělej, tady to dělej a tady to dělej, že ty děti si zkrátka říkají, co jim dává smysl, co budu dělat.

M: A vy jim to vlastně jenom zprostředkováváte svým způsobem.

D: No ano,

M: Pak tady mám otázky zaměřující se na ten program SI Třída, takže vy jste se zúčastnila a jestli byste mi pověděla něco, co vás třeba nejvíce na tom projektu zaujalo nebo co vám utkvělo v mysli.

D: Tak líbilo se mi, že tam prostě byly nějaký hry, které byly vlastně za sebou docela dobře sestavený, že to dávalo smysl. Vlastně jsem se toho bála, jak ta naše třída na to zareaguje, a to ne protože bychom byli právě, že my jsme tam byli vlastně se 6., 7., 8. třídou - dvanácti dětma kombinací a že vlastně nejsme my nějaká třída takovejch těch výrostků, který už jsou jakoby jinde to vůbec, a stejně jsem se prostě bála, jak jako na to budou reagovat, jak se do toho budou zapojovat, jak budou chtít ty věci hrát a měla jsem pocit, že vlastně to zapojení bylo jako velký, že o to děti měly zájem a že se jako hodně zapojily. Myslím si, že taky třeba na běžné základní škole to zapojení bude, jakože hele něco můžeme dělat, a že bude jako nadšený, ale my tady děláme takový věci nebo prostě celkově častěji, takže častěji se třeba stane, že u těch externích programů, že to děti nezaujme, tak to se tady nestalo.

M: Protože jsou na to zvyklí teda?

D: Jsou na to zvyklejší určitě. To se tady nestalo, nejvíc se mi líbila aktivita, já jsem ji znala, ale vlastně jsem jí nedělala s dětma a nejsem teda líbila ta aktivita klávesnice nebo počítadlo a vlastně je no a takže to se mi jako by nejvíc líbilo vzhledem k té naší třídě, jak to jako fungovalo.

M: Já bych se chtěla ještě zeptat, jestli vás třeba to chování těch lektorů v něčem třeba jako zaujalo nebo jestli vám přišlo něčím specifický.

D: No tak ne, zdáli se mi jako hodně dobrý, profesionální. Víc se mi líbila jedna ta lektorka, vysvětlím, že je fakt důležitý jako jakou tu jako tu zkušenost mají ti lektoři a vlastně připadalo mi, že tam vlastně byla jako nějaká mladší a starší lektorka a ta starší lektorka byla i nějaká koordinátorka toho programu a mně to připadalo, ale já jsem to jakoby nevěděla, že vlastně ta mladší je opravdu žena, co prostě má nějakou družinu, oddíl a prostě fakt takhle pracuje, protože je daleko přirozeněji jakoby zvládla s těma dětma fungovat, takže to to mě vlastně na tom zaujalo, a taky mě teda ne že zaujalo, ale to bylo i tady v tom programu, i potom v navazujícím programu, kterým jsme prošli, že tam někdy právě byly prvky nerespektující komunikace a to nejen z hlediska nějakých jakoby právě zlý nebo to jak to většinou lidi chápou u tý nerespektující komunikace, tak většinou chápou nějaký direktivní přístup, ale nerespektující je i taková ta, která není jakoby přímá, je to nějaký jako „nechtěl bys třeba

udělat tohleto“ a když to dítě řekne „ne“ tak stejně vlastně „ale já bych stejně chtěl, abys udělal tohleto“ a to vlastně se mi stalo na obou těch programech a tak to mi připadalo, že vlastně je to přesně to je jakoby prvek a já to chápu, což vlastně my máme strašně složitý děti, takže oni se snažili asi s nimi nějak jako jemně, ale v tomhle si myslím, že je potom lepší uplatnit jako direktivní přístup, protože to si myslím, že jakože to přestože to v té chvíli není partnerská respektující komunikace, tak je to určitě i čistší a určitě jasnější pro ty děti, než když se zeptám, jestli by nechtěl, on řekne, že nechtěl, a já k tomu stejně řeknu, že jako něco vyžadují, takže jmi teda přijde lepší říct, že já teďka vyžadují tohle a důvod třeba, proč toho vyžadují.

M: Dobře to je zajímavý. To je to je super téma a jako připomínka každopádně a no tady ty další otázky to už jste mi z toho zodpověděla během tohoto a teda dokázala byste nějak popsat třeba ten jejich přístup k té třídě těch lektorů?

D: Jo tak určitě, právě to bylo respektující partnerský, vlastně hned prostě nabídli právě tykání, něco o sobě řekli, zdálo jsem ten přístup, jakože vřelý líbilo se mi, že vlastně na začátku se pracovalo s pravidly, dětem se právě říkalo, že se můžou v podstatě těch aktivit neúčastnit, prostě co dělat a takhle. A to, co mě právě překvapilo, že potom, když se jim třeba něco nelíbilo, tak to jakoby neuměli zastavit tou stopkou.

M: Myslíte ty děti?

D: Ne ne, ty lektorky. Vlastně se mi líbilo, že tam byly tady ty pravidla hned na začátku řečený, potom jako když se objevil nějaký problém, tak jsem viděla, že jsou jako chápavý nebo že prostě tomu rozumí, doptávaly se na ty děti a tak. My máme zároveň jako extrémně složitou třídu plnou dětí se speciálními vzdělávacími potřebami a někdy slyšíme prostě i docela nekorektní věci od těch externistů, ale vlastně tady ty lektorky je jako třídu oceňovali, a prostě normálně s nimi pracovali, myslím, že vycítili děti, které potřebovaly nějaký jiný přístup, a uměli se na to naladit a uměli prostě s nimi komunikovat.

M: Paráda, ještě jedna otázka ohledně toho, jestli jste si třeba z toho projektu vzala inspiraci z nějaké aktivity nebo jestli jste nějakou využila.

D: Využili jsme jsme aktivitu Kde je moje prase a to se dětem hodně líbilo, to jsme potom hráli. Já jsem tu hru taky znala, ale trošku jinak ale ne jako Cukr káva, ale trošku jinak, tak my jsme jsme si to trošku upravili, ale prostě to jsme jakoby využili a využili jsme to tady ve hrách, tak to to asi nejvíc a inspiraci, já jsem fakt všechny ty aktivity co si pamatuju, tak všechny ty aktivity se vlastně v nějaký formě znala už předtím a zdály se mi vlastně spíš jednodušší, možná, co jsem si z toho vzala, že já mám tendenci jako dělat komplexní ty aktivity a vymýšlet si různé takové věci, často to nefunguje, a já si říkám proč, tak jsem si to možná vzala, že i jako fakt jednoduchá aktivita dobře zreflektovaná, a když věděli proč zařazovali, že to může fungovat i prostě pro starší děti.

M: Takže vy jste v tom byla teda s těma šestá až osmá třída?

D: Ano.

M: Dobrý to je takhle za mě asi všechno z otázek, nenapadá vás ještě třeba něco, co byste chtěla zmínit takhle?

D: Nenapadá mě.

... rozloučení ...

Rozhovor č.5 (29.5.2023)

Představení se, sdělení o anonymitě a zeptání se na povolení nahrávat (souhlas udělen), základní informace o délce atd.

...

M: Já tedy zapínám nahrávání. Mám tady první otázku. Je to, jestli jste se s pojmem partnerský přístup nebo respektující výchova už někdy setkala třeba během svého studia nebo tak?

E: Během studia si teda nepamatuju, už je to 20 let, ale asi jsem se s tím setkala při nějakých školeních, nedávno jsme měli třeba kurz kariérového poradenství nebo jsme měli různá školení třeba kreativní výuky, kde se nám nabízeli podobný přístupy. Měli jsme třeba taky lektoring koučování, kde se nám nabízeli jako jednu z možností přístupu ke studentům, takže úplně neznámým mi tento pojem vlastně není.

M: A jakým způsobem si to teda představuje nebo jestli byste dokázala uvést nějaký příklad tohoto postupu?

E: No představuji si to jako, neřeknu vám přesnou definici. To, že učitel přestává být v roli autority, ale je v roli vlastně spíš nějakého průvodce. Takového, jak bych to řekla, servisního pracovníka pro žáka, když to hodně zjednoduším.

M: Dobře, a myslíte si, že je využitelný ve školní výuce nebo ne?

E: Ano, myslím si, že by mohl, že by mohl být využitelný a snad ho taky někdy využívám, ale rovnou musím říct, že je to podle mě možný jenom při malých skupinkách žáků. Když jsou žáci doopravdy v malých skupinkách třeba do 10 žáků na tu práci a učitel má možnost se jim věnovat individuálně. V okamžiku, kdy je ta skupina už větší, v okamžiku, kdy se jedná třeba o tu 30 hlavou třídu, tak tam nějakým způsobem aspoň musí alespoň trošku tam musí být přístup takové té a samozřejmě pozitivní autority. Jo myslíme si, že tam to není úplně možné na bázi nějakého vzájemně prosazovaného partnerství, Tam si myslím, že učitel ve formě nějaké pozitivní autority být musí.

M: Samozřejmě. A myslíte si, že vy partnerský přístup během svých hodin využíváte?

E: Ano myslím si, že ano, v případě, že jsou ty skupinky menší, pak mohu s žáky pracovat individuálně, což není bohužel tak často, ale když to jde, tak to zvládám

M: A mohla byste říct například nějaké situace, kdy jste tento přístup využila? Napadá vás něco? Klidně něco z nedávné doby.

E: Třeba teď nedávno jsme dávali s jedním studentem dohromady jeho studijní plán, poté co se vracel vlastně z ročního pobytu v cizině. A jak když jsme dávali dohromady ten plán, tak jsme si říkali, co která strana potřebuje a dávali jsme to společně dohromady, myslím jako velice demokraticky a partnersky, kdy jsme si řekli navzájem oba, jaké jsou naše požadavky, schopnosti, možnosti a sladili jsme to dohromady.

M: Povedlo se?

E: Ano povedlo. Teď ještě doufejme, že se to povede naplnit. Ale myslím si, že tam byl takový jakoby dobře uvědomělý přístup obou stran. Že i ten student, který to se mnou absolvoval, ví, že si sám řekl a vytyčil ty svoje cíle, takže jsem z toho měla dobrý pocit.

M: A takže teď k tomu programu SI Třída. Vy jste to tedy absolvovali teď v září.

E: Ano, v září.

M: A s kolikátou třídou už jste se účastnila?

E: S devátákama.

M: Takže se staršíma. A je tam něco, na co si takhle vzpomenete, co vám utkvělo v mysli nebo na co ráda vzpomínáte?

E: Utkvělo, vlastně i studenti to říkali, že měli možnost strávit den, který nebyl zaměřen na školní výkon, ale den, který byl zaměřen na spolupráci spolu, kdy dělali spolu takové ty lidské společné aktivity, a ne že každý se musel hnát individuálně zatím svým výkonem. Takže z toho měli radost, takovou tu dětskou radost. Takový zpestření a posílení té třídy, že měli radost, že si spolu něco zase zažili.

M: A dokázala byste popsat nějak a přístup lektorů? Přišel vám něčím specifický?

E: Byl velice dobrý, takový velice nápomocný, pěkně na něm mluvili, hezky s nimi zacházeli, respektovali je, pěkně jim to vysvětlili. Myslím, že děti to hezky ocenily a dobře jim to oplácely. Myslím, že to dobře dopadlo.

M: A byla tam v průběhu nějaká situace, která vás třeba nějak překvapila? Nebo ne?

E: Ani ne. Ale myslím, že to všechno dobře vyšlo, že to byla podařená akce.

M: A ještě bych se chtěla zeptat, jestli jste si z toho programu odnesla nějakou inspiraci do své každodenní praxe, jestli z toho něco využíváte nebo tak?

E: No ano, odnesla jsem si z toho i ten impuls, že spolu rádi dělají takové aktivity v přírodě, do kterých se všichni zapojí a nějakým způsobem je všichni spolu prožívají, že tohleto doopravdy potřebují a že musíme občas narušit to sezení v lavicích něčím podobným, takže teď nás čeká několik takových společných aktivit mimo školu, protože vím, že to potřebují a že jim to dělá dobře jako třída prožívat něco netradičního. A když je tam taky nějaká ta třídní spolupráce, když ta práce není jenom práce v lavici, ale je to nějaké animování nějaké činnosti, hodně se mi to daří, třeba teď animace ve výuce, to třeba v těch cizích jazycích, tam to jde dobře, a to se mi docela dobře osvědčuje.

M: Animace myslíte přesně co?

E: To, že se ty činnosti jazykové prožívají celým tělem, že se tam hodně zapojuje dramatizace a scénky jo, hra vlastně s tím tématem, kooperace a kooperační hry.

M: A byla tam třeba nějaká aktivita konkrétní, která se tam dělala, co jste třeba využila?

E: Jo byly tam aktivity, využila jsem tedy podobnou, oni v těch cizích jazycích jsou aktivity na podobných principech, že třeba ty lidé jsou jako herní figurky a musí spolu něco sestavit, a když se to povede sestavit, tak je to pěkný, musí tedy spolupracovat, takže tímhle způsobem. Musí se všichni zapojit, aby ten celek jakoby fungoval a držel pohromadě.

M: A vy jste říkala, že jste použila nějakou...

E: Jo jo, pavučina, myslím, že se to jmenovalo. Takový to, jak se ty lana spojují do té pavučiny, takže to jsme taky dělali. Uplatnili jsme to třeba při recitaci, že se takhle všichni střídali, když se to takhle udělalo, tak to fungovalo mnohem líp. To propojování, to jsem si zapamatovala, že je to dobrá aktivita.

M: Dobře, no takhle to mám asi už všechno. Moc děkuji za to, že jste si na mě udělala čas. Nebo napadá vás k tomu ještě něco?

E: No napadá mi, že bych toho dělala ráda mnohem víc, kdybych nebyla, hlavně koncem roku, tolik unavená, že toho je hodně, a že by si člověk rád udělal mnohem víc příprav, takže kdyby bylo třeba nějaká databanka přímo třeba do hodiny takových aktivit, tak bych po něčem určitě ráda sáhla. Tím, že mám takovou malou svojí vnitřní energii sama něco pořádně připravit, tak by se to moc hodilo.

M: Myslíte, že není nic takového?

E: Asi je. Určitě, člověk musí trošku hledat, každopádně to byla jen připomínka, co mě teď napadlo.

....

Poděkování a rozloučení